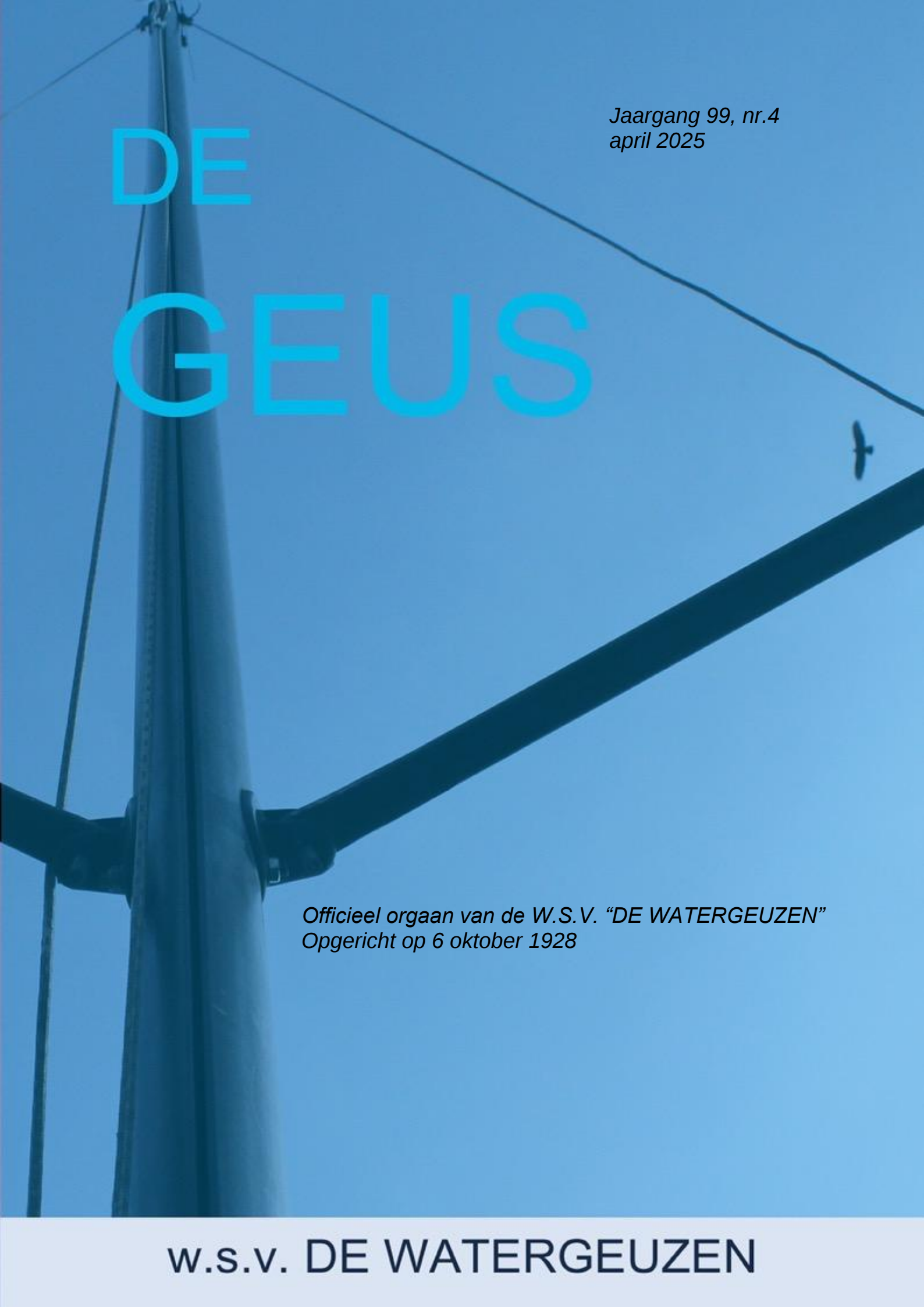

DE GEUS

*Jaargang 99, nr.4
april 2025*

*Officieel orgaan van de W.S.V. "DE WATERGEUZEN"
Opgericht op 6 oktober 1928*

W.S.V. DE WATERGEUZEN

WSV DE WATERGEUZEN

**Bestuur, havencommissarissen,
commissies en vertrouwenspersoon**

Voorzitter

Anne Stijkel
Maldenhof 477
1106 EN Amsterdam
E: voorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Vicevoorzitter

vacature
E: vicevoorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Secretaris

Maarten Trijsburg
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Eerste penningmeester

Maurits Cassee
E: penningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Tweede Penningmeester

Leo Polak
E: 2epeningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Algemene bestuursleden

Erik Corver
Janine Gekus
Martijn Hardebol
Jan Schans

Havencommissaris Amsterdam

Job Bruggeman
Cornelis van der Lindenstraat 4-1
1071 TH Amsterdam
T: 06 2042 8736
E: job.bruggeman@gmail.com

Havencommissaris Vinkeveen

Rinus van den Berg
T: 06 5331 9051
Bereikbaar op maandag- en vrijdagavond
E: bergfong1409@gmail.com

Havencommissie Durgerdam

Marthy Langendonk
Aletta Kliphuis T: 06 252 41 455
E: watergeuzenhavendurgerdam@gmail.com

Vertrouwenspersoon

Manuela Peters
E: manu_peters@hotmail.com

Kennismakingscommissie

Aryan Ferwerda T: 06 507 49 989
Jaap van der Harst T: 06 303 29 621
Martijn Hardebol T: 06 510 66 230

Redactiecommissie

Jan Schans (teamleider/vertegenwoordiger bestuur)
Jaap van der Harst (eindredacteur Geus)
T: 06 303 29 621
Gijs van Noort (Boot van de maand)
Hans Haytsma (webmaster)
Jelle de Schaaf (2^e webmaster)
Willem Kooiman (verspreiding papieren Geus)
Eilard Jacobs (Facebook-redacteur)
Esther Koch (websiteredacteur)
Kopij: redactie@wsvdewatergeuzen.nl cc vanderharst.jaap@gmail.com

Evenementencommissie

Janine Gekus T: 06 462 44 420
vacatures
evenementen@wsvdewatergeuzen.nl

Clubhuis

Diemerzeedijk 34
1095 KK Amsterdam
T: 06 1960 1882
Wifi binnen: watergeuzen/watergeus
Wifi buiten: wlk/watergeus

Correspondentieadres

WSV de Watergeuzen
Egelantierstraat 123 C
1015 RA Amsterdam
T: 06 50508460
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Financiën

Bankrekening: NL50 INGB 0000 0437 40
WSV de Watergeuzen, Amsterdam

Internetadres: www.wsvdewatergeuzen.nl
(leden hebben een persoonlijke inlog)

Inhoud

	<i>pagina</i>
<i>Van de redactie</i>	4
<i>Van de bestuurstafel</i>	5
<i>Officiële mededelingen april 2025</i>	9
<i>Jaaragenda 2025</i>	10
<i>Opruimen wand zijloods Diemerzeedijk</i>	10
<i>Uitnodiging opening vaarseizoen</i>	11
<i>Keuring boordbrandblussers</i>	11
<i>Zeilles voor beginners en estafettevakantie met de Geus I (Trotter Pandora)</i>	12
<i>Poot stijf houden</i>	13
<i>Boot van de Maand: de Aegir</i>	14
<i>Met de Nehalennia naar de Scilly Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland. Deel 6: De Ierse zuidkust langs naar Cape Clear Island</i>	19

Van de redactie

Beste lezer,

Met onze nieuwe voorzitter heb je in de vorige Geus en natuurlijk ook op de ALV, al uitgebreid kennis kunnen maken. 'Een frisse wind'. In haar eerste *Van de bestuurstafel* leren we haar ook kennen als een energieke schrijfster. Ze heeft zoveel te vertellen dat ik me niet waag aan een samenvatting. Lezen dus!

Verder staan er in deze Geus een flink aantal aankondigingen en uitnodigingen. Allereerst voor de feestelijke en dit keer ook culinaire opening van het seizoen op 27 april. Op 11 mei kun je door Herman de Wijs je boordbrandblusser laten keuren en havencommissaris Job roept iedereen die spullen in de zijloods heeft op om die voor 15 mei weg te halen. Ook is er een uitnodiging om zeillessen te volgen en deel te nemen aan estafettevakantie op de Geus I, onze geheel opgeknapte Trotter Pandora. Verder kun je in de *Jaaragenda* en ook in *Van de bestuurstafel* en de *Officiële Mededelingen* lezen dat er op 30 april een extra ALV is over de herziene renovatieplannen van de loods.

In de februari-Geus vertelde onze columnist Eilard Jacobs dat hij bij het aan boord stappen zijn been heeft gebroken. Dat herstelt zich gelukkig goed, maar uit de titel van zijn column, *De poot stijf houden*, kun je afleiden dat vlot aan boord stappen en lekker een stukje varen er helaas nog niet inzit. Ik hoop dat je dat weer snel kan doen Eilard!

Een tijdje geleden was het woonschip van Manus Offerdam en zijn partner, dat iedere winter aan de passantensteiger aan Diemerzeedijk ligt, *Boot van de maand*. Maar Manus is ook de trotse eigenaar van de Aegis, een van de oudste zeiljachten van onze vereniging, en zij wordt nu in het zonnetje gezet. Aan het eind van deze Geus doe ik verslag van mijn reis langs de Ierse zuidkust naar het schitterende wandeleiland Cape Clear.

Jaap van der Harst, namens de redactie

Van de bestuurstafel

Nieuwe voorzitter, frisse wind....Hier en daar wat bijsturen?!

Na zo'n 80 stukjes *Van de bestuurstafel* van onze inmiddels oud-voorzitter Peter Weesendorp, is het nu aan mij als nieuwe voorzitter van onze vereniging om die maandelijkse rubriek te vullen! Mijn eerste bestuursvergadering op 7 april jl. is zodanig verlopen dat ik van mijn medebestuurders mag blijven 'als frisse wind'.

Hm... frisse wind? Bovenal een warm en droog voorjaar! Het lijkt wel Frankrijk... Zulk mooi weer hebben 'we' nog nooit gehad om te klussen. De boten varen er 'wel' bij, maar of dat weer wel zo goed is voor natuur en milieu, daar kunnen we in de wandelgangen nog eens wat bommen over opzetten. De meeste van onze boten liggen er inmiddels al weer in, klaar om te varen!

We nodigen jullie natuurlijk wel eerst van harte uit om op 27 april a.s. met goeie zin naar de feestelijke 'Opening van het nieuwe Geuzen-seizoen' te komen. Daarbij krijgt Peter overigens de herkansing om de vlag nou eens goed te hijsen, want niet alleen vorig jaar ging het goed mis bij hem. Peter wil natuurlijk het liefst alsnog de boeken in dat hij de vlag goed omhoog krijgt en moeiteloos laat ontvouwen. En ik mag dan afkijken en mee leren! Voorafgaand aan de opening zal er een informatieronde zijn voor mensen die lid willen worden van onze vereniging. De Turkse maaltijd annex BBQ, verzorgd door ons lid Ahmet en zijn zus, maakt het extra lekker en leuk om te komen en bij te praten met deze en gene. Al vaker beproefd en zeer goed bevonden, dus mis dit heerlijke maal vooral niet! De evenementencommissie is - mede dankzij de oproep in de Geus en op de ALV - onder leiding van Janine goed 'op st(r)oom', met Marion, Rudolf, Richard en Thea. We gaan het zien, op deze opening!

Nog een blik vooruit: we nodigen jullie ook van harte uit voor een extra ALV, op 30 april a.s.. Daarin staan twee belangrijke besluiten op de agenda: (1) het besluit over de herziene, soberder renovatie van de loods

(geen 130.000 euro, maar 50.000; goed voor 15-20 jaar), en (2) het besluit over hoe we deze kleinere lening bij de leden nu willen vormgeven: wat ons betreft niet voor 5 maar voor 2 jaar. Immers, ons streven als vereniging is - zoals ook in het kersverse financieel beleid vastgelegd - om elk jaar 30.000 euro te kunnen besteden aan groot onderhoud en/of te reserveren als 'sparen voor later'. Enorm dankbaar zijn we dat zoveel leden gehoor hebben gegeven aan de oproep om financieel bij te dragen (stand per 7 april: 75.000 euro). Dat grote bedrag hebben we nu dus niet meer nodig. Daarom zullen we opnieuw de leden vragen: "Wie wil wat bijdragen?"

Laten we ook even terugblikken op de 'oogst' van de afgelopen maand maart, want wat is er veel gedaan:

De info-avond over het financieel beleid op 12 maart jl. werd heel goed bezocht. Er kwamen mooie vragen en goeie antwoorden, zoals: "Durgerdam heeft geen clubhuis met bijbehorende voorzieningen als WC, douches, vuilnisinzamelpunt; ga hierover in gesprek met Zeilvereniging 't Y". En ja hoor, dat gesprek hebben we als bestuur - samen met de HC's uit Durgerdam - al medio april, dus 'wordt vervolgd'.

De ALV zelf, nog onder leiding van Peter, verliep buitengewoon vlot en constructief: de stukken waren helder, maar bovenal boekten we tijdswinst door het intrekken van het voorstel van de 'verbouwing' van de loods. Dat moest, vanwege onverwacht gewijzigde inzichten van de aannemer wiens offerte wij als bestuur al hadden goedgekeurd, in afwachting van de ALV: "niet doen, te risicovol, de kans op breken van de vloer is te groot; kan anders!". Bij nader inzien eigenlijk wel beter zo, mede gegeven alle andere onzekerheden. Zo kopen we tijd! En die tijd gaan we ook goed gebruiken: we hebben als bestuur op de ALV al een oproep gedaan tot een strategiegroep 'lange termijn', inhoudelijk en financieel. Daar werd ook – net als vorig jaar bij de ad hoc-werkgroep financieel beleid - weer gretig op ingetekend. Klasse! Daarover in een volgende Geus meer. We starten met deze strategiegroep in september a.s.. Tot slot hadden we een memorabel afscheid van Peter, die niet alleen 9 jaar een hele goeie voorzitter en roerganger is geweest in behoorlijk woelige tijden, maar die daarvoor ook al

21 (!) jaar diverse commissies binnen de vereniging heeft getrokken. Alle reden om Peter meteen namens het hele bestuur tot erelid te benoemen, nadat hij de voorzittershamer aan mij had overgedragen. Hij aanvaardde dat in dank. Hoe anders ging dat vlak daarvoor op de vergadering, toen Peter – toen hij nog in functie was – ook namens het hele bestuur Job nog tot erelid wilde benoemen, vanwege zijn veelomvattende, volhardende en visionaire werk als havencommissaris aan de Diemerzeedijk. Maar daar zei Job keihard “NEE” tegen! Ja, dat kan ook nog... Die Job toch! Maar ook bij Peter, omdat hij 50 jaar lid was en daarom een speldje kreeg, kwam de ‘opstandige’ boven. “Flauwekul, 50 jaar lid zijn zegt niks. Het gaat erom wat je van je lidmaatschap maakt.” En zo was zijn laatste daad - inmiddels als erelid - een hartenkreet: “Weg met die speldjes!” Zo geschiedde het dat Peter, als laatste van de club, na 30 jaar trouwe dienst aan de vereniging, toch een welverdiend speldje kreeg. Een uitstervend soort... of misschien toch niet?

Het bezwaarschrift m.b.t. de vignettenproblematiek is door Maarten namens de vereniging op 26 maart jl. ingediend en is te lezen op de site. Nee, de gemeente verdient in deze echt geen schoonheidsprijs! In ieder geval is er dankzij een kort geding van de HISWA al een eerste uitstel uitgesleept.

Gemeentelijk ‘gedoe’ rond het Landje Diem (met grote woorden als “dwangbevel tot ontruiming” en “afbreken steiger”) leidde onverwacht tot een goede samenwerking met eigenaar Waternet (met de gemeente als gemeenschappelijke vijand). Het roept wel de vraag aan onszelf op: willen we dat landje eigenlijk nog wel houden? Wie maken er gebruik van, en wat kost het eigenlijk? Dit ‘gedoe’ met mogelijke juridische procedures kost ons ook een hoop. Dat wordt dan ook voer voor een volgende ALV. Maar daarvoor gaan we als bestuur eerst nog wat zaken uitzoeken, zodat we beslagen bij jullie als leden ten ijs komen. En misschien is het tijd voor een heuse juridische werkgroep, ook i.v.m. vignet, emissieloos varen en baggeren.

Uit Durgerdam is gelukkig goed nieuws te melden: op 1 en 2 maart is er stevig geklust, onder leiding van Otto en Jan. Het ging om de laatste steigers die in het vorig voorjaar niet afgekomen waren. Ook is er een begin gemaakt met het werk aan de elektra. Dat wordt voortgezet in oktober en november. Met de liggers in Durgerdam wordt er ook twee keer per jaar een vergadering gehouden. De opkomst is ronduit goed te noemen, de sfeer trouwens ook. Daar is ook dit klusweekend goed geëvalueerd. Door mijn overstap naar de voorzittersstoel kwam de plek van havencommissaris vrij. Die werd meteen weer opgevuld door Aletta, die er nu samen met Marthy vorm aan gaat geven. In Durgerdam is overigens ook een 'wilde' actie opgestart vanuit enkele leden, om met elkaar 'burgerlijk ongehoorzaam' geen doorvaartvignet te kopen, maar wel samen een geuzenrisicopot te vullen, 12 leden hebben hier vervolgens aan meegedaan. Deze actie leverde als 'bijvangst' op dat Pieter zich spontaan bekendmaakte als advocaat om ingeval van problemen rond dat vignet daar stevig tegenaan te gaan. Heerlijk, zo'n Geuzen-mentaliteit! Wij als bestuur zijn hem daar zeer dankbaar voor.

Ook uit Vinkeveen zijn goede berichten te melden: de klusdag op 22 maart jl. werd heel goed bezocht. Er werd vooral hard gesnoeid aan de waterkant, want de doorvaart was behoorlijk smal geworden. Dankzij het clubhuis werd er in de pauze heerlijke erwtensoep geserveerd. Mooie sfeer ook daar! Dat roept bij mij wel de vaag op: wordt het niet tijd voor een razende reporter, die vooral ook mooie beeldverslagen maakt? Scheelt zoveel letters...Overigens hangen daar in Vinkeveen ook ineens donkere wolken, omdat gemeente De Ronde Venen, onverwacht voor ons, 'bedacht' heeft dat schepen langer dan 8 meter niet meer zouden moeten mogen aanleggen op de Vinkeveense plassen. 13 april gaan natuurlijk veel van onze Geuzen (en andere mensen van andere havens) inspreken op de raadsvergadering. Bestuurder Martijn met zijn Doerakje in Vinkeveen heeft daartoe al een oproep gedaan. Wordt vervolgd.

Kortom, allesbehalve een slaperige vereniging, geen tijd voor slapen of kop in het zand! Pittig hoog aan de wind zeilen en vooral ook af en toe - soms onverwacht - toch tijdig overstag. Van een enorme koerswijziging

zal en wil ik nu dan ook zeker nog niet spreken. Laten we nu eerst vooral 'wakker' genieten van een mooi vaarseizoen, met hopelijk ook wat verfrissende wind! Want ja, daar doen we het per slot van rekening toch allemaal voor... Recreatie, herscheppen, daarmee kunnen we tegenslagen van buitenaf met elkaar weer beter aan. Ik zeg: "Gaan"!

Anne Stijkel

Officiële mededelingen april 2025

Mutaties

- Nieuwe aanmeldingen: Patrick Veldkamp, Marleen van Dusseldorp, Tim Marsman, Marc van Soest
- Opzeggingen: Marcel van 't Hoff, René Olijve, Leo Wiegerink

Besluiten

- Het bestuur stemt in met het alternatieve plan voor renovatie van de loods en belegt een extra ALV op woensdag 30 april om 20:00 uur.
- Het bestuur start in september een Strategiegroep Lange Termijn Vereniging.
- Het bestuur gaat bezwaar indienen tegen de voorgenomen Last op Dwangsom, opgelegd door de Gemeente inzake overtredingen van de Omgevingswet op Landje Diem
- De volgende bestuursvergadering wordt verplaatst naar maandag 19 mei

Namens het bestuur, Maarten Trijsburg, secretaris

Jaaragenda 2025

Seizoensopening	27 april, 16.00 uur
Extra ALV over alternatief renovatie loods	30 april, 20.00 uur
Brandblusserkeuring	11 mei, 11 – 15 uur
Bestuursvergadering	19 mei, 20.00 uur
Bestuursvergadering	2 juni, 20.00 uur
Laatste dag aanmelding winterstalling 2025-2026	30 juni
Bestuursvergadering	7 juli, 20.00 uur
„ „	4 augustus, 20.00 uur
„ „	1 september, 20.00 uur
„ „	6 oktober, 20.00 uur
„ „	3 november, 20.00 uur
Seizoenssluiting	23 november, 16.00 uur
Bestuursvergadering	1 december, 20.00 uur
Laatste dag aanmelding zomerstalling 2026	31 december

Opruimen wand zijloods Diemerzeedijk

We gaan de wand in de zijloods aan de Diemerzeedijk aanpakken. Mocht je daar nog spullen hebben staan, haal die dan s.v.p. **voor 15 mei** weg. Ook de spullen op het sanitairblok. **Na 15 mei** halen we die kant leeg en gaat wat er nog staat in de afvalcontainer.

Job Bruggeman, havencommissaris Amsterdam

Uitnodiging opening vaarseizoen

Zondag 27 april is het openingsfeest van het vaarseizoen 2025!

Dan hijsen we de vlag en heffen we het glas.

Ook is er weer een heerlijke BBQ en een buffet, verzorgd door Ahmet.

Jullie zijn van harte welkom vanaf **16:00 uur** in ons **clubhuis aan de Diemerzeedijk**.

Janine Geskus, evenementencommissie

Keuring boordbrandblussers

Ook dit jaar is er weer een brandblusserkeuring, deze keer op **zondag 11 mei tussen 11.00 en 15.00 uur**, op onze haven aan de **Diemerzeedijk**.

U kunt ook een nieuwe brandblusser kopen. Die is vorstvrij en kan gebruikt worden bij branden van vaste stoffen, vloeistoffen, frituurvet en elektrische apparatuur. De keuring kost 10 euro en de prijs van een nieuwe brandblusser compleet met beugel is 50 euro. Betalen met pin is helaas niet mogelijk.

Met brandveilige groet,

Herman de Wijs

Zeilles voor beginners en estafettevakantie met de Geus I (Trotter Pandora)

We zijn op dit moment hard bezig om de Geus I zeilklaar te maken en uit te rusten voor kleine reizen.

In de toekomst kan de Geus I voor een weekend voor €20,00 en voor een hele week voor €40,00 gebruikt worden.

Er zijn plannen om zeilles voor beginners te geven. Als je hierin geïnteresseerd bent, kun je je opgeven via “zeilles_trotter@kpnmail.nl”. Het is de bedoeling om je zo vaardig te maken dat je met goed gevoel een tocht met de Geus I kan maken. Het is mogelijk dit te doen samen met een training voor het klein vaarbewijs.

Daarnaast wil ik proberen een estafettevakantie in Friesland te organiseren. Hierbij is het de bedoeling dat mensen de Geus I een week gebruiken in Friesland en die vervolgens overgeven aan de volgende mensen die hem een week gebruiken, enz.. Hiervoor kan je je opgeven via “estafette_vakantie@kpnmail.nl”. Er staat nog niks vast en als je je opgeeft, gaan we afspraken maken voor tijden en dagen.

Hartelijke groeten,

Bert Meijer

Poot stijf houden

Zoals ik in februari al heb gemeld ben ik tijdelijk aan een rolstoel gekluisterd. Op zich komt het allemaal goed met mijn been, maar snel gaat het niet. Dat is een kwestie van geduld, maar dat wordt wel op de proef gesteld door voortdurend mooi weer.

Mijn gebroken onderbeen is met behulp van een mecanodoos weer goed in elkaar geschroefd en verder moet het natuurlijke proces ervoor zorgen dat alles weer aan elkaar groeit. Dat wordt netjes in de gaten gehouden en verloopt volgens plan, maar ja, wel een plan met lange adem. Tegen de tijd dat deze Geus verschijnt heb ik net weer een nieuwe controle gehad. Ik ben begonnen met langzaam het been meer belasten. Ik ben iets minder aan de rolstoel gekluisterd en scharrel meer rond op krukken. Prima allemaal, maar eens even lekker profiteren van goed weer om op de boot te schilderen is er natuurlijk niet bij. Ik durf op krukken nog niet de steiger op en trouwens, ik mag niet autorijden, laat staan fietsen, dus hoe kom ik er.

Zeilen in een rolstoel.

Maar goed, ik kan me toch wel een voorstelling maken hoe het nu is aan de Diemerzeedijk. Iedereen is lekker bezig de boot weer vaarklaar te maken en de loods wordt leger en leger. En iedere middag lekker uit de wind op het terrasje zitten, wat overigens de voortgang van het zomerklaar maken niet echt ten goede komt. Tegen de tijd dat ik ook weer zomerklaar kan maken, dat zal ergens in mei zijn, is iedereen al weer lekker aan het varen, schat ik zo.

Ja als de lente goed op gang is, dan wil iedereen weer varen, ik natuurlijk ook. Ik kan me natuurlijk opgeven bij Sailwise om in te schepen op de Lutgerdina, maar ik denk dat ik dat maar aan een andere doelgroep overlaat. Ik moet gewoon nog even flink zijn en mijn poot stijf houden.

Eilard Jacobs

Boot van de Maand: de Aegir

van Manus Offerman

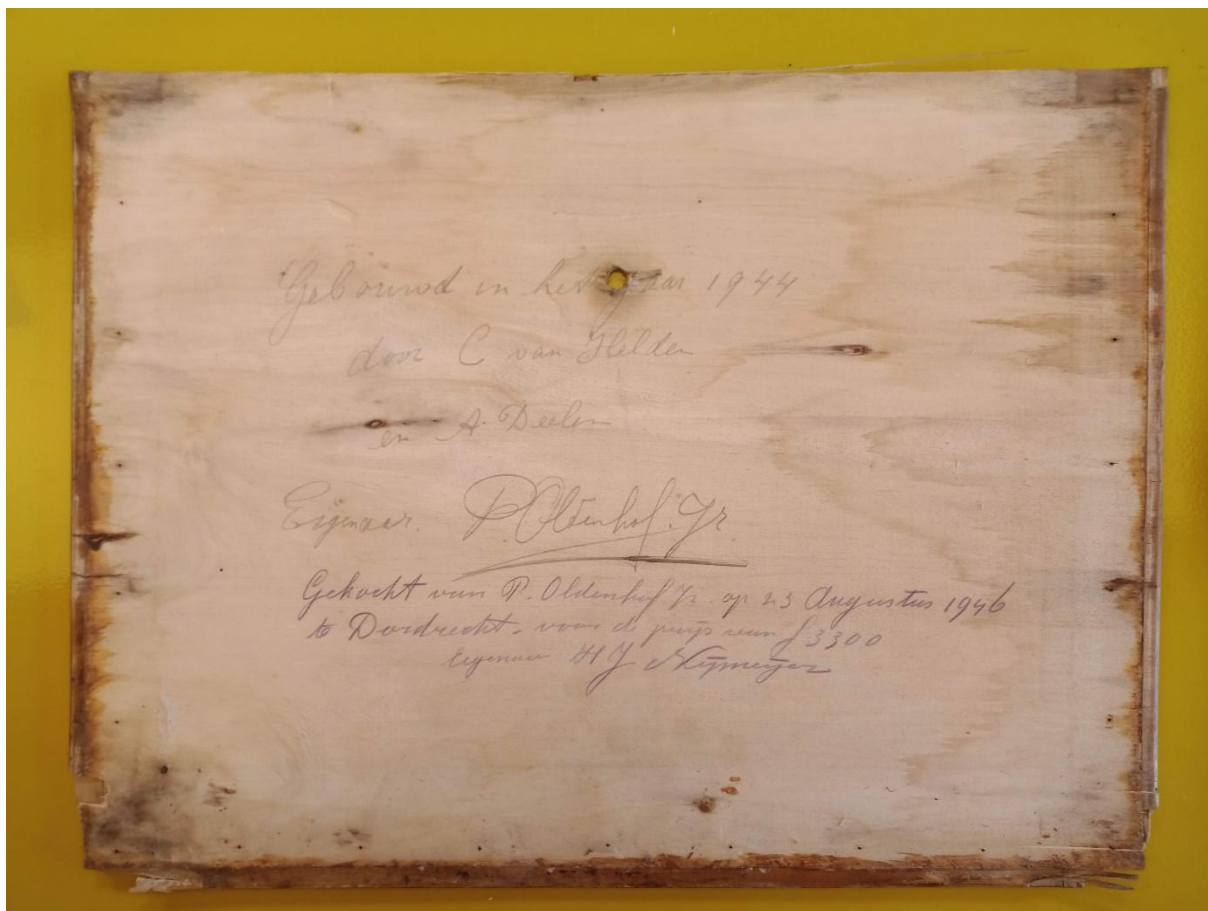
De Aegir is al jarenlang een vertrouwde verschijning binnen de familie Offerman. Dit stoere, stalen zeiljachtje van 6,5 meter draagt een naam die zijn kracht eer aandoet: "Aegir", naar de zeereus uit de Noorse mythologie. Gebouwd in 1944 op een werf in Nieuw-Lekkerland, heeft deze oude dame al een indrukwekkend leven achter de rug. Nu wordt ze met veel plezier gebruikt voor vakanties en kleine vaartochtjes.

Al dertig jaar is de Aegir in de familie. In 1995 werd ze overgenomen in Vinkeveen van een... Watergeus. Ongeveer negen jaar geleden nam Manus haar over van zijn ouders, die er altijd met zorg en liefde aan hadden gewerkt. Maar zoals iedere bootbezitter weet: je blijft altijd bezig.

Toeren met de Aegir.

Drie jaar geleden was het weer tijd voor groot onderhoud. Een onopvallend plankje tegen het waterschot bleek na jaren vocht zijn beste tijd te hebben gehad en moest vervangen worden. Maar toen Manus het verwijderde, stuitte hij op een verborgen schat: op het plankje stonden de namen van alle eigenaren sinds 1944, begonnen met de naam en handtekening van de oorspronkelijke opdrachtgever. Elke eigenaar had de traditie voortgezet en zijn naam eraan toegevoegd. Alsof het een tijdcapsule was, zorgvuldig verstopt in de wetenschap dat het ooit weer ontdekt zou worden.

Het plankje met eigenaren, verstoopt als tijdcapsule onderin de Aegir.

Een van de grote voordelen van de Aegir is haar veelzijdigheid. Dankzij het slimme maststrijksysteem kan de mast in slechts vijf minuten omlaag worden gebracht, zelfs in je eentje. Met gestreken mast is de doorvaart-hoogte slechts 1,45 meter, waardoor je moeiteloos Friesland kunt door-kruisen en vrijwel overal kunt komen. De geringe diepgang van slechts 1 meter helpt daar ook bij, al was dat ooit even schrikken.

Tijdens een tochtje door Abcoude moest de Aegir namelijk een smal ka-naaltje tussen de huizen door. Plotseling zat ze vast... maar niet op de bodem. Het bleek dat er een onzichtbare tunnel lag met een dak dat slechts 90 centimeter onder water lag! Dankzij de hulp van omstanders kwam ze los en kon de reis worden voortgezet. Een avontuur dat maar weer bewijst: met de Aegir valt altijd wat te beleven.

Borrelen in de haven van Terschelling

Of het nu gaat om een ontspannen dagtocht op de Vecht of een vakantie van een paar weken, de Aegir is er klaar voor. Meestal is haar vaargebied het IJsselmeer, Friesland en Noord-Holland. "We hebben er superfijne vakanties mee gehad en kijken elk jaar weer uit naar nieuwe tochten," vertelt Manus enthousiast.

Het interieur is compact maar slim ingericht. Er is ruimte om te zitten, te koken en te slapen, maar niet allemaal tegelijk. Het bed kan uitgeklappt worden en de keuken is verrassend prettig in gebruik. Buiten kan een tafel worden neergezet, al moet die tijdens het varen verdwijnen. Overal zitten kastjes, zodat er toch gemakkelijk alle spullen voor de vakantie mee kunnen.

De Aegir heeft ook enkele aanpassingen ondergaan. Toen Manus' vader Ton haar kocht, zat er een midzwaard onder, maar hij en opa vervingen deze door een vaste kiel. Dit verbeterde haar zeileigenschappen aanzienlijk.

Slapen.

Tachtig jaar oud en nog steeds in topvorm; de Aegir blijft een trouwe metgezel op het water.

Gijs van Noort

Jouw boot ook Boot van de Maand? Stuur dan een mailtje aan Gijs van Noort (gijsvannoort@online.nl)

Met de Nehalennia naar de Scilliy Islands en de baaien in Zuidwest-Ierland

Deel 6: De Ierse zuidkust langs naar Cape Clear Island.

In de maart-Geus heb je kunnen lezen dat ik na een zeer relaxte oversteek van de Keltische Zee veilig aangemeerd lag voor het Ierse dorpje Crosshaven, in Cork Harbour. Omdat de weersomstandigheden vrij gunstig waren, wilde ik de dag na mijn aankomst weer vertrekken. Na de middag heb ik koers gezet naar Kinsale, de eerstvolgende haven aan de Ierse zuidkust, een mijl of 20 naar het westen. Het was bewolkt, maar ook heel helder en zo nu en dan kwam de zon tevoorschijn. Alleen was de wind bijna pal tegen, maar gelukkig was hij vrij zwak. De kust verschilde nauwelijks van die van Devon en Cornwall en bestond grotendeels uit hoge kliffen met enorm veel baaitjes.

Bijna in Kinsale.

Aan het eind van de middag voer ik de rivier op waaraan het stadje lag. Na een scherpe bocht kon ik recht naar de jachthaven vlak voor het tegen

de steile heuvels aangeplakte stadje. Alle plekken aan de passantensteiger waren bezet en ik heb vastgemaakt aan een Frans jacht. Een havenmeester zag ik niet en betalen moest aan de bar in het clubhuis, een enorm gebouw met een luxueuze eet- en drinkzaal en een groot terras met een schitterend uitzicht over de rivier. Terug op de boot kon ik er ook met volle teugen van genieten. Aan de overkant lag zacht glooiend heuvelland met door hagen omzoomde weilanden en akkers. Voor de oever aan de stadskant liep een vrij drukke straat waarop trapstraatjes uitkwamen die naar het heuvelplateau liepen. Ik had er graag een wandeling gemaakt, maar daarvoor was het helaas te laat.

Kinsale, uitzicht over de rivier.

Als het de hele week mooi weer zou blijven, had ik nog wel een dagje in Kinsale willen doorbrengen, maar de weersomstandigheden zouden over een paar dagen verslechteren. Mijn hoofddoel was om de baaien aan de Ierse westkust te verkennen en om daar te komen moest ik iedere dag waarop ik veilig en comfortabel kon varen, benutten. De volgende dag was het weer zo'n dag. Omdat ik pas in de loop van de middag stroom mee zou krijgen, had ik 's morgens alle tijd voor mijn wasje. Met wasmachines en drogers in jachthavens is er vaak wat aan de hand, en dat was hier ook

zo. De wasmachine bleek alleen te werken als je eerst de hoofdschakelaar van de elektriciteit even uitzette en voor de droger gold hetzelfde. Net als in Crosshaven zaten de douches in één ruimte. Voor het clubgebouw was een groot terrein dat volstond met opgetuigde zeilbootjes op trailertjes van kinderen die zeilles kregen. Toen ik bij Kinsale aankwam waren ze op de rivier aan het oefenen. Nu ging dat weer beginnen en moest alle bootjes dus het water in. Om er te komen moesten de kinderen de drukke straat oversteken. Toen ik terugliep naar de boot stond er een klaar-over die het verkeer even tegenhield. De kinderen duwden allemaal hun trailertjes de straat over en ik kon mooi meelopen.

Met mijn Franse burens had ik afgesproken dat ik na de middag zou vertrekken en om twee uur heb ik lijnen losgegooid. Op de rivier heb ik het grootzeil gehesen en het schip verder vaarklaar gemaakt. Mijn bestemming was Courtmacsherry, een plaatsje aan een rivier die uitmondde in de volgende baai. De wind was west en dus weer bijna pal tegen, maar om een ver de zee instekende kaap te kunnen ronden moest ik eerst een flink stuk naar het zuidwesten en daarna zou de koers noordwest zijn. Dat gaf me de gelegenheid om in twee slagen naar de monding van de rivier te zeilen. Aan het eind van de middag had ik die bereikt. Ik kende de rivier goed, maar toch ging het even mis. Toen de laatste groene boei achter mij lag en ik recht op de aanlegsteiger afkoerste, hield ik goed afstand van de vele bootjes die aan de bakboordzijde van het vaarwater aan meerboeien lagen. Dat had ik echter beter niet kunnen doen, want toen ik net de boei voorbij was ging het dieptealarm af en bijna op hetzelfde moment liep ik vast. Het was afgaand tij, dus ik moest snel reageren, anders zou ik hier wellicht nog droog komen te vallen. Ik zette de motor direct in zijn achteruit en kwam gelukkig onmiddellijk los. Waarschijnlijk was ik tegen de steile wand van een zandbank aangevaren. Een paar vissers hadden het gezien en riepen dat ik tussen de aangemeerde schepen moest varen. Door hier nog een extra boei neer te leggen zouden dit soort calamiteiten gemakkelijk voorkomen kunnen worden. Maar ja, Ierland is Nederland niet.

De rivier voor Countmacsherry met helemaal links de zandbank waartegen ik ben vastgelopen.

Veel ruimte om aan te leggen was er niet. Aan de landzijde van de steiger lagen allemaal vis- en roeibootjes. De eerste plek aan de rivierkant was helemaal open, maar de bolders waren er rood geverfd en er hingen stootwillen en ik meende me te herinneren dat dit de vertrekplaats was van een rondvaart- of hengelboot. Op de volgende plek lag een Iers zeiljacht met een vissersbootje langszij. Daarachter was nog net voldoende plaats, maar het probleem was dat er aan de kopse kant van de steiger een roeibootje lag dat met zijn punt buiten de steiger uitstak. Gelukkig lukte het me om het schip met zijn boeg in de wind en tegenstrooms voor de steiger te manoeuvreren en ik had ook het geluk dat er net iemand aankwam die mijn lijnen aanpakte. Het havengeld betalen ging net zo als twee jaar geleden: in de pub. 'Even betalen' was er ook nu niet bij, want hoe gaat dat in Ierland: er zitten altijd mensen aan de bar die willen weten waar je vandaan komt en hoe je heet en er wordt een drankje aangeboden. Hier

raakte ik direct in gesprek met een oudere man en vrouw die de eigenaren bleken te zijn van het zeiljacht dat ook aan de steiger lag. Terug op de boot kon ik genieten van het weidse uitzicht over de rivier, waar de zandbanken steeds verder droog kwamen te staan. Aan de landzijde keek ik uit op de beboste heuvelwand waarvoor de huizen van het dorp stonden, de meeste wit, maar ook vaak voorzien van een pastelkleurtje.

Courtmacsherry, uitzicht vanaf de boot.

Op de boot leid je natuurlijk grotendeels een zittend bestaan en even de benen strekken komt de conditie ten goede. Ik heb daarom na het avondeten mijn wandelschoenen aangetrokken en naar de kaap gelopen bij de monding van de rivier. Daar begon een wandelpad dat vlak langs het water door het bos liep dat tegen de wand van de kaap lag. Het was een mooie avond en de doorkijkjes over de rivier waren schitterend. Na de kaap liep het pad door de weilanden, allemaal met hagen en muurtjes van ruwe, opeengestapelde stenen eromheen. Om in een volgend weiland te komen, moest ik daar iedere keer overheen. Gelukkig lagen er overal stenen die als trapje fungeerden. Op een gegeven moment kwam er een zijpad dat richting een boerderij en een buitenwijkje van het dorp liep. Het was even klimmen, want ik liep nu het heuvelplateau op, zo'n 100 meter boven de

zeespiegel. Daarna volgde er een steile afdaling en toen het al bijna donker was, was ik weer terug op de boot. De volgende morgen hoorde ik op de steiger drie mannen Nederlands spreken. Ze zagen aan mijn vlag dat ik een Nederlander was en een van hen kwam even een praatje maken. Hij vertelde dat hij hier op vakantie was om op zee te kunnen hengelen. Twee jaar geleden was ik hem hier ook al tegengekomen.

Kust van de baai ten oosten van Courtnacsherry.

Ook in Courtnacsherry ben ik niet lang gebleven, want het was vrij goed weer om naar mijn volgende bestemming, Glandore Harbour, te varen. Een haven of aanlegsteiger was daar niet, dus ik zou er aan een meerboei of voor anker moeten overnachten. Ik hield er rekening mee dat ik daar meerdere dagen op het water zou moeten vertoeven, want het weerbericht voor de komende dagen was niet erg gunstig. Ik heb daarom bij het kleine dorpswinkeltje, dat gerund werd door vrijwilligers, flink wat proviand ingeslagen. Ik wilde ook mijn accu's opladen, maar dat had nogal wat voeten in de aarde. Op de steiger was een stopcontact, maar toen ik inplugde kwam er geen stroom. Een bemanningslid van een boot voor hengelaars zei dat ik een oplaadkaart nodig had. Die kon ik kopen bij de man in het winkeltje. Die wist echter van niets en verwees me door naar de waard

van de pub., Maar die vertelde dat het systeem met de kaarten al lang afgeschaft was en dat ik bij de shop waar kaartjes voor hengeltochten werden verkocht moest vragen of ze de elektriciteit konden activeren. De shop was echter dicht, maar gelukkig had de buurman die ik in de pub had ontmoet wel stroom, daar had de eigenaar van de hengelboot voor gezorgd, en hij was zo aardig om mij van zijn stopcontact gebruik te laten maken.

Nadat ik ook nog mijn watertank had volgegooid, ben ik slalommend tussen de aan meerboeien liggende bootjes naar buiten gevaren. Daar woei het wat harder dan de vorige dag en er stonden flinke golven. Onderweg kwam ik het bootje tegen waarop de Nederlandse hengelaars aan het vissen waren. Ik benijdde ze niet, want het rolde verschrikkelijk. Helaas was de koers net niet bezeild. Een erg aangename tocht vond ik het niet, niet alleen omdat ik op de motor tegen de golven in moest hakken, maar ook omdat de kust er vanwege het niet optimale zicht erg grijs uitzag.

De ruim 100 meter hoge kaap bij de ingang van Glandore Harbour.

Gelukkig kon ik in de grote baai voor Glandore Harbour nog even zeilen en het binnenvaren vergoedde veel. De kaap waarlangs ik naar binnen draaide was een stuk hoger en indrukwekkender dan de kapen die ik tot dan toe was gepasseerd. Twee jaar geleden was ik hier al binnengevaren en net als toen was ik weer diep onder de indruk. Ik heb er weer een aantal foto's van genomen, maar ik moest ook goed de navigatie in de gaten houden, want midden in het vaarwater lag een aantal rotsen met de toepasselijke naam "The Dangers". Het was even de vraag aan welke kant ik ze moest passeren. Voor me voer een grote groep zeilbootjes, waarschijnlijk van een zeilschool, en die hielden allemaal de stuurboordwal aan, maar op de eerste rots stond een groen baken en dat betekende dat ik de bakboordwal moest aanhouden. Er kwam nog een groene boei en daarna voer ik met een scherpe draai het deel van de baai binnen waar de meer- en ankerplekken waren.

Aan een meerboei in Glandore Harbour.

Ik heb vastgemaakt aan de eerste gastenboei die ik tegenkwam. Dat ging vrij gemakkelijk. Bij de middenbolder had ik de stalen meerboeihaak al klaargelegd en toen de meerboei midscheeps lag heb ik het schip stilgelegd en de haak in de grote harp op de boei gehaakt. Daarna heb ik met

de haak voor het doorhalen van lijnen door ringen de voorlijn door de harp op de meerboei gehaald en vastgezet op de voorbolder. Het losmaken van de meerboeihaak kostte gelukkig ook weinig moeite. Daarna was het tijd om mezelf te trakteren op een biertje en een avondmaal te bereiden. Het schip deinde of rolde gelukkig niet, maar draaide nogal en dat leverde iedere keer een ander uitzicht op. Ik keek naar drie kanten uit op hoge, grotendeels beboste heuvelwanden. Aan beide kanten lag een dorpje en tussen het geboomte op de heuvelwand vlak voor de boot stonden twee grote landhuizen.

Glandore Harbour, uitzicht op de westoever.

Ik had gehoopt om de volgende morgen weer van dit uitzicht te genieten, maar van de fraaie omgeving was helaas weinig te zien, want het was mistig en het motregende. Ik ging ervan uit dat ik hier nog een dag zou moeten blijven, want ik was naar Ierland gekomen om van mooie uitzichten te genieten en in de mist varen vind ik sowieso onverantwoord. 's Morgens heb ik aan dit verslagje gemerkt, maar aan het eind van de ochtend merkte ik dat het niet meer motregende en helder werd, de zon brak zelfs even door. Ik heb voorbereidingen getroffen om te vertrekken en ik moest ook nog het liggen aan de boei betalen. Dat kon door het telefoonnummer

te bellen dat op de boei stond. Ik kreeg direct een vrouw van de gemeente waar Glandore Harbour onder viel aan de lijn. Ze had een zwaar Iers accent en het kostte me dan ook nogal wat moeite om haar te verstaan, en zij verstond mijn voor- en achternaam niet. Die spellen doe ik heel vaak en dan gebruik ik altijd de internationale in de scheepvaart gebruikelijke spellingswoorden, maar dat leverde alleen maar misverstanden op. Toen ik “Juliet, alpha, alpha, papa” zei om mijn voornaam te spellen, dacht de vrouw dat ik Juliet heette. Ik moest ook nog het nummer en de vervaldatum van mijn Visakaart doorgeven. Dat kostte minder moeite. Of ze mijn naam correct heeft genoteerd betwijfel ik, want er is tot op heden nog niets van mijn rekening afgeschreven.

De laatste kaap voor ingang van de Baltimore Bay.

Toen ik weer op zee voer, werd het weer steeds beter. Wolken en zon wisselden elkaar af en in het westen was de hemel zelfs helemaal wolkeloos. Dat kwam het uitzicht op de kust zeer ten goede. Die werd steeds hoger en ruiger en daarachter lagen bijna bergachtige heuvels. Mijn bestemming was Baltimore, de laatste haven aan de Ierse zuidkust. Het dorp ligt aan de Baltimore Bay, een enorme baai die alleen via twee smalle doorgangen bereikbaar is. Toen ik de doorgang vanaf de Keltische Zee

bereikt had, waren de wolken helemaal verdwenen en dat maakte het binnenvaren extra mooi. Nadat ik een enorme kaap was gepasseerd voer ik recht op de ingang af. Daar stond Lot's Wife, het witte baken boven op de kliffen, te pronken in de namiddagzon. Een mooiere binnenkomst was nauwelijks denkbaar.

Avondstemming op de Baltimore Bay.

Toen ik in de baai aankwam heb ik het schip klaargemaakt voor het aanmeren en ben ik naar de steiger gevaren waar passanten konden aanmeren. De havenmeester stond al klaar om mijn lijnen aan te pakken en ik heb aangelegd aan een vrij groot lers zeiljacht. Na het avondeten heb ik even een stukje langs de baai gelopen. Ik kende de omgeving goed, want twee jaar geleden had ik hier een dag of drie gelegen. Het uitzicht over de baai, met de talloze aan meerboeien liggende schepen en de blauwgrijze contouren van de bergen aan de overkant, was weer schitterend.

Ik had nog wel een dag willen blijven om Lot's Wife weer van dichtbij te bewonderen, maar vanwege het weerbericht heb ik dat niet gedaan. De volgende dag zou het namelijk nog goed weer zijn om een stukje door te varen, daarna zou het een paar dagen hard gaan waaien vanuit het zuid-

en noordwesten en dan lag ik hier aan de totaal onbeschutte steiger enorm te deinen. Ik wilde weer graag een bezoekje brengen aan Cape Clear Island, het zuidelijkste stukje Ierland en een van de mooiste wandeleilanden die ik ken. Dat had een haventje waar je onder alle weersomstandigheden zeer beschut lag.

Afscheid van Lot's Wife.

Nadat ik mijn proviand had aangevuld, heb ik de lijnen losgegooid. Zoals bijna altijd in Ierland zat de wind weer in de westhoek en was hij dus weer pal tegen. Verder had ik over het weer geen klagen. Lot's Wife stond weer te pronken in de zon en er stond een matige wind. De golven waren wel wat hoger dan de dag ervoor en in de doorgang naar de noordkust van Cape Clear stroomde het hard en was het behoorlijk onrustig. Het wemelde er van de rotsen en het kostte me wat moeite om de rotsen die ik op de kaart zag te identificeren en te bepalen aan welke kant ik ze moest passeren, maar ik bereikte gelukkig veilig de haveningang. Die is heel nauw en ruimte om het schip klaar te maken voor het aanleggen is er niet, dus dat moest op volle zee gebeuren. Omdat de wind zuidwest was en de haven aan de noordkant ligt, had ik gehoopt dat in de luwte te kunnen

doen, maar de wind woei om het eiland heen en er stonden voor de noordkust net zulke hoge golven als voor de zuidkust. Het buitenboord hangen van de stootwillen en pakklaar hangen van de lijnen werd dan ook een lastig en niet ongevaarlijk klusje.

Cape Clear Island, vaarwater naar de haveningang.

Gelukkig kende ik de haven goed, hij bestond uit een aantal compartimenten waarvan de hoofdingang tussen de havendam en een steile rotswand lag. Was ik daar doorheen dan moest ik direct naar stuurboord, want daar was de ingang van het haventje waar de aanlegplekken voor jachten waren. Twee jaar eerder voer ik die voorbij en kwam ik terecht bij de aanlegplaats van de veerboot, nu ging alles perfect. Het compartiment voor de jachten is driehoekig en niet veel groter dan onze zwaaikom in Durgerdam, alleen zijn er geen boxen maar liggen er aan twee zijden steigers. Ik had in Baltimore gehoord dat het er overvol was, maar dat viel reuze mee. Aan de steiger precies tegenover de ingang lag een groot zeiljacht uit Belfast

dat er twee jaar ook al lag en aan de steiger in het verlengde van de ingang lag maar één schip. Daarvoor was net genoeg plaats voor mijn boot. De bemanning van het aangemeerde schip pakte mijn lijnen aan en nadat ik de huik over het grootzeil had gelegd, kon ik genieten van een spectaculair uitzicht. Het verschil met het uitzicht in Baltimore was enorm. Daar keek ik uit over de weidse baai, hier op de enorme, ruim 100 meter hoge rotswand waar ik vlak onderlangs was gevaren. Zeer indrukwekkend. Hij was grotendeels begroeid, maar op veel plekken waar de lichtgrijze rotsen zichtbaar. Ik hoefde niet naar een havenmeester om te betalen, want je kon hier gratis liggen. Elektra en water waren ook gratis. Vlak naast de boot was een oplaadpaal en hing een waterslang. Het weer was nog steeds aangenaam, maar ook behoorlijk fris. Een groep jonge meiden trok zich daar weinig van aan en sprong onde luid gejoel hand-in-hand vanaf de havendam het water voor de haveningang in. Meer dan een graad of 15 zal de temperatuur niet zijn geweest.

Cape Clear, havencompartiment voor de lokale bootjes.

De volgende dag was het bijna onbewolkt, maar nog een stuk frisser en het woei stevig. Ik was blij dat ik niet meer in Baltimore lag en heb 's middags een schitterende wandeling gemaakt. Eerst dwars het eiland over, naar de baai aan de zuidkant van het eiland en daarna steil omhoog over een smal wandelpaadje naar de kliffen aan de zuidkust. Die waren ruim 150 meter hoog, Het was glashelder en het uitzicht was fantastisch. In het zuiden lag de Keltische Zee en in het westen de Atlantische Oceaan. Aan de overkant van de immense baai ten noorden van het eiland staken de toppen van de bergen scherp af tegen de blauwe lucht. Diep onder mij zag ik meeuwen en jan-van-genten voor de rotsen cirkelen. Cape Clear is grotendeels bedekt met grote varens en planten met paarse bloemen. Bomen groeien er nauwelijks, alleen aan de noordzijde is een klein stukje bos. In de grote vallei in het midden van het eiland en aan de schuin oplopende noordoostkust zijn kleine stukjes weiland met een paar koeien of geiten en wat akkers, allemaal met muurtjes van ruwe opgestapelde stenen eromheen. Veel zal het niet opbrengen en de boeren proberen wat bij te verdienen door op het erf koffie of thee met cake te serveren of een deel van hun woning aan toeristen te verhuren.

Zuidwestkust van Cape Clear.

De volgende dag had ik weer een mooie wandeling willen maken, maar het weer was totaal omgeslagen. Toen ik wakker werd, miste en motregende het en dat is de hele dag zo gebleven. Bepaald geen wandelweer en ik ben de hele dag op de boot gebleven en heb weer aan dit verslagje gewerkt. Omdat het geen zeilweer was, bleef het rustig in de haven. Dat veranderde de volgende dag. Voor mijn schip vormde zich een rijtje van drie schepen en rond het middaguur maakte er een zeiljacht aan mijn schip vast, met een man en een vrouw en drie tienerdochters aan boord. Daarna maakte er een schip aan hun schip vast. Het gaf natuurlijk behoorlijk wat geloop over mijn schip, maar veel last had ik er niet van. Het weer was zich inmiddels aardig aan het herstellen. 's Morgens was het nog grijs en motregende het soms, maar aan het eind van de ochtend liet de zon zich zo nu en dan zien.

De doorgang ten oosten van Cape Clear Island, waar ik doorheen ben gevaren.

Toen ik geluncht had heb ik mijn wandelschoenen aangetrokken om een wandeling naar de oostpunt van het eiland te maken, waar ik vlak langs was gevaren. De tocht was wat minder avontuurlijk, want ik liep nu over geasfalteerde weggetjes, maar het uitzicht over de weidse baai met de bergen erachter was weer fantastisch. Op een rots aan het water heb ik

even gepauzeerd. Andere wandelaars ben ik niet tegengekomen, de enige levende wezens die mij op mijn pauzeerplek gezelschap hielden waren een paar grote mantelmeeuwen.

Oostpunt van Cape Clear Island.

De volgende dag vertrokken de burens, maar daarna kwam er een flink uit de kluiten gewassen schip naast mij liggen met twee gezinnen aan boord die behoorlijk wat kinderen hadden. Ik telde er negen. Dat gaf natuurlijk veel geloop over het dek en het werd daarom tijd om Cape Clear Island te verlaten. Bovendien was ik er uitgewandeld en was het goed zeilweer. De eerstvolgende haven lag te ver weg en daarom moest ik ergens voor anker of aan een meerboei overnachten. Het liefst deed ik dat in een baai voor het dorpje Schull, want daar was ik nog niet geweest. Maar de opening lag op het zuiden en de wind was zuidwest en zou dus recht de baai in waaien. Daarom besloot ik naar Crookhaven te varen, daar was een smalle baai met de opening naar het oosten. Twee jaar ervoor had ik er aan een meerboei overnacht en dat was me uitstekend bevallen. Hoe de tocht naar Crookhaven is verlopen en wat ik heb beleefd aan de Ierse westkust, kun je in de mei-Geus lezen.

Jaap van der Harst